

τάς ἐφημερίδας. Καὶ ἐνῶ ἀξιοτίμοι ἰατροὶ σοῦ ἀναφέρουν ὅτι ἡ δεινὰ δαμαλὶς δὲν ἀξίζει τίποτε, οἱ πωλοῦντες αὐτάς ἔχουν πατέντας δι' ὧν μάλιστα ἀποδεικνύουν ὅτι 80 0) (!) ἐπέτυχον, ἐνῶ μὲ τὴν φτυκὴν δαμαλίδι μόλις ἤμποροῦν νὰ ἐπιτύχουν 51 0)0. Καὶ συζητήσεις καὶ κακὸ καὶ βελόματι ἐν οἷς μάλιστα καὶ κάποιος Τιμαλέων Μητσόπουλος ἱατρός λέγει ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ποῦ ἔδωκε τὴν πατένταν, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι δύο εἶναι Μητσόπουλοι ἱατροὶ σὰν νὰ μὴν ἔσωνεν ἕνας.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἐπιστήμη εἰς τοῦτον τὸν τόπον ;

Φωνακλᾶς.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΝΑΥΤΙΛΙΑ

(Ἐπερώτησις τοῦ βουλευτοῦ Παργασίδος κ. Μαυρᾶ.)

Παρακαλεῖται ἡ Κυβέρνησις νὰ εἰσάξῃ, ὡς ὑπεσχέθη, κατὰ τὴν παρελθούσαν βουλ. σύνοδον διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς, Νομοσχέδιον ὅσον ἔνεστι τάχιστα περὶ ἐμψυχώσεως τῆς ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, καὶ νομίζω ὅτι δικαιούμαι νὰ ἀπευθύνω τὴν παράκλησιν ταύτην πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι, ὡς εἶναι πανθομολογούμενον, ἡ ἑλληνικὴ ναυτιλία πάσχει δεινῶς, ἀλλ' ὁ κύριος πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 18 Μαΐου ῥητῶς ὑπεσχέθη νὰ εἰσάξῃ ταχέως τοιοῦτον νομοσχέδιον τὸ ὁποῖον ὅμως παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν καὶ ἐναντίον τῆς ἐπισήμου ὑποσχέσεως τοῦ κυρίου πρωθυπουργοῦ εἰσέτι δὲν εἰσέχθη. Ἡ δὲ βραδύτης αὕτη μὲ ἀναγκάζει προσέτι νὰ παρακαλέσω τὴν Κυβέρνησιν νὰ δηλώσῃ ὠρισμένως ἂν δὲν σκέπτεται πλέον νὰ εἰσάξῃ λίαν προσεχῶς νομοσχέδιον τοιοῦτον πρὸς ἐπιψήφισιν, διὰ νὰ προβῇ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ Βουλὴ ἀμέσως πρὸς ἐπιψήφισιν τοῦ κατὰ τὴν παρελθούσαν σύνοδον τῆς Βουλῆς ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου ἐξ Αἰγιαλίας βουλευτοῦ κυρίου Μεσσηνεῖ ὑποβληθέντος Νομοσχεδίου περὶ ἐμψυχώσεως τῆς ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, καὶ τόσῳ μάλλον καθόσον ἡ ἐμπορικὴ Ναυτιλία εἰς ὃ σημεῖον οἰκτρὸν περιήλθεν, εἰς οὐδεμίαν δύναται ἀναβολὴν νὰ ἀνθέξῃ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς μας Ἀχιλλεὺς Παράσχος ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν Ἑσπερὸν τῆς Δευτέρας, ἀφοῦ εἶχε δημοσιεύσει ἐπάνω κάτω ὅμοιον εἰς τὴν Νέαν Ἡμέραν, ποίημα ἀποθεωτικὸν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἀντιθέσει τῆς ξένης γῆς, ὅπου παρεπιδημεῖ ὡς Πρόξενος. Καὶ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνο εἶνε σχολῆς τῆς μακαρίτιδος Ξενιτειᾶς. Ἡ παραδοξολογία, τὸ ροκοκὸ τῶν εἰκόνων, τὸ παράτολμον τῶν σκέψεων, ἡ ἀσιατικὴ ὑπερβολή, τὸ κακόζηλον τῶν ἐκφράσεων, τὸ ἀνόητον τῶν ἀποφθεγματικῶν καὶ τὸ τετριμμένον, τὸ ἀσυλλόγιστον, τὸ ὅτι τύχη καὶ ὅ,τι φθάσῃ, ὅλα αὐτὰ ἐπιπροσθούσιν εἰς τὰ τοιούτου εἶδους ποιήματα καὶ σκεπάζουν ὡς σκωρία τὴν ἀληθῆ φλέβα χρυσοῦ τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξενιζώμεθα. Ὁ κ. Παράσχος εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὰς Ἀθήνας πλατωνικῶς, αἰσθητικῶς, ὕλικῶς, οἰκονομολογικῶς, ζχαροπλαστικῶς, ἐρατεινοκαρδικῶς καὶ πλατειοπεριπατητικῶς. Εἶδατέ ποτε ἐπὶ ζωῆς ἐρωτευμένον ἄνθρωπον τόσον βαθεῖα, ὅστις νὰ μὴ σὰς φαίνεται γελοῖος; Οἱ λόγοι, τὰ κινήματα, αἱ σκέψεις, οἱ στεναγμοὶ, αἱ παραφοραί,

ἡ ἐπιστολογραφία, αἱ περὶ τῆς ἐρωμένης ἰδέαι του, ἐκεῖναι αἱ τερατώδεις ἐκφράσεις περὶ τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀγγελικότητος καὶ τοῦ ὄνειρώδους αὐτῆς, ὅλα ἀγγέλλουν ἐγκέφαλον ξεδιωκούμενον καὶ λειτουργοῦντα ἀρρυθμῶς, ἀκανονίστως, σχεδὸν νοσηρῶς. Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἐραστὴς τῶν Ἀθηναίων Παράσχος. Καὶ ὅταν μὲν εἶναι ἐδῶ, καὶ ὅταν ὁ ἐρωμένος εἶναι εἰς τὰ γόνατα τῆς ἰδικῆς του, ὁ παροξυσμὸς κατευνάζεται, ἡ παραφορὰ μετριάξει, ἐνίοτε μάλιστα καὶ σύννεφά τινα τῆς φαντασίας διαλυόμενα ὡς παραπέτασμα ἀναπεταννύμενον δεικνύουσι μελανὴν τινα γωνίαν τῆς πραγματικότητος. τὸν ἐρατεινὸν καφὲν νερόθραστον, τὸν Κυβερνήτην Πετμεζᾶν ὁμιλοῦντα κατὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ Κοσμητοῦ τῆς Βουλῆς καὶ τὸν Δεκάστρον ἀποδαινόντα πολὺ, πολὺ, παρὰ πολὺ σιχαμερόν· ἀλλ' ὅταν φεύγῃ, ὅταν εἶναι μακρὰν τῶν Ἀθηναίων, ἡ παραφορὰ μεταβάλλεται εἰς delirium, καὶ ὁ πυρετὸς ἀφίνει ὡς παράλογα στίχους ὡς τοὺς ἐξῆς :

Ἀθῆνα ! Πέρεις τί θὰ εἰπῇ Ἀθῆνα ; πνοὴ μύρου,
Γλυκοχαράγματα οὐρανοῦ, ξένη ζωὴ ὄνειρου,
Ἀγγελικὴ ἐνθύμησις, τοῦ Γαβριὴλ λουλουδίου,
Τῆς γῆς Ἀγία Τράπεζα, τὸν τραγοῦδιον τραγοῦδι.
Εἶναι τὸ πρῶτο φίλημα καὶ τῆς καρδιᾶς τὸ δαῖπνο,
Πνευσιὰ τῆς μάννας ἀγροπνιὰ στοῦ βρέους τῆς τὸν ὕπνο.
Εἶναι ἡ δόξα, ἡ τιμὴ, ἡ συμφορὰ, ὁ χρόνος,
Τὸ χαμαῖλιο τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίᾶς ὁ πόνος !
« Ἀθῆνα » λὲς καὶ τραγοῦδεῖς τὴν πατεῖς πυργώνεις
Κοιμᾶται κ' εἶσαι ἐξυπνος, ξυπνᾶς, τὸ νοῦ μυρόνεις
Ἐγγίξεις τὰ λιθάριά της καὶ Παρθενῶνας κάνεις,
Τὴν βλέπεις, γίνεσ' Ἀπελλῆς καὶ ζῇς καὶ σὰν πελάνης.

Ὅλα αὐτὰ τὰ παραληρήματα εἶναι χαριέστατα ὑπὸ τὴν ἔοψιν τοῦ μανιώδους ἐρωτευμένου καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὀφείλομεν εὐχαριστίας εἰς τὸν ποιητὴν, τόσον μεταβαλλόμενον μακρὰν τῶν Ἀθηναίων, καὶ μόνον τὸν κ. Τρικούπην νὰ μεμφώμεθα, διότι ἐπέβαλε τοιοῦτο μαρτύριον εἰς τὸν ἐθνοδόξαντον Παράσχον.

Καὶ ἄλλο Κατάστημα ἐδωδῆμων, ἐκ τῶν ὠραίων αὐτῶν κέντρων εὐρωπαϊκῆς τροφῆς καὶ τρυφῆς, ἀνοίγεται σήμερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου παρὰ τὸ ροδοζύμωτον Γερμανικὸν Ἀρτοποιεῖον τῆς Αὐλῆς τοῦ κ. Σίλ.

Τὸ νέον **Κατάστημα ἐδωδῆμων Κωνσταντινοπούλου καὶ Σας** ἔσται πλουσιώτατον εἰς τὰ λαχταριώτερα ἐδωδῆμα καὶ ποτὰ τῆς Εὐρώπης, προσφέρων πάντοτε προσφάτους ἀφίξεις τῶν παραδεισίων αὐτῶν κεντητικῶν τῆς ὀρεξέως καὶ κοσμητικῶν τῆς τραπέζης δι' ὅλων τῶν ταχυδρομικῶν εὐκαιριῶν.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ Καταστήματος ἀναπετάννυται κομψὸν σαλόνιον διβανιστόλιστον, ὅπου τῶρα τὸν χειμῶνα ἐν ἡδυπαθεῖ ζεστασίᾳ θὰ δύνασθε νὰ ἀνοίγετε ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας ὁδοῦ τὴν φιάλην σας τοῦ Μονάρχου ἢ τὴν φιάλην τοῦ Δρέερ συνοδεύοντες αὐτὴν μὲ διαφανεῖς χρυσιζούσας πλευράς τρυφεροῦ ζαμπονίου.

Ὅλαι αἱ οἰκογένειαι θὰ δύνανται νὰ προμηθεύωνται ἐκ τοῦ **Καταστήματος ἐδωδῆμων τοῦ κ. Κωνσταντινοπούλου καὶ Σας** ὅλα τὰ ἐπιτραπέζια τῶν εἰδῶν, τῶρα μάλιστα κατὰ τὴν Λουκουλλεῖον χειμερινὴν περίοδον.

Εἰς τὸ νέον Κατάστημα τὰς εὐχὰς μας.

Ἐν κακὸν ἐγνώριζον αἱ Ἀθηναῖαι τὸν κονιορτόν. Τώρα προσετέθη καὶ ἡ λάσπη. Λάσπη δεινὴ, παχύεια, κολλητικὴ, πελαγίζουσα εἰς τὰ ἱπποδρόμια καὶ γεννῶσα τὴν ἀνάγκην τοῦ διὰ γεφύρωσεως συνδέσμου τῶν πεζοδρομίων.

Αἱ Ἀθῆναι δὲν ἐγνώριζον ἄλλοτε τὴν ἀνάγκην χρήσεως διπλῶν ὑποδημάτων, τῆς ἀνασκηλώσεως τῶν ἄκρων τῶν περὶ σκελίδων καὶ ὅλην αὐτὴν τὴν ἀηδίαν τῶν βροχερῶν καὶ ἀνηλίων πόλεων.

Χάρης ὅμως εἰς τὴν πολλὴν δημαρχικὴν μέριμναν, ἤρχισαμεν νὰ τουρκεύωμεν καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό. Πολλοὶ ὁδοὶ εἶναι καθ' αὐτὸ ἀδιάβατοι. Καὶ ὅχι ὁδοὶ στεναί, ἀπόκεντροι, μὴ φοιτῶμεναι, ἀλλ' αἱ κεντρικώτεραι, αἱ εὐρύαγυιαι καὶ ὅπου πλατεῖα, ὅπου περίπατος.

Ἡμεῖς ἐν καλὸν μόνον βλέπομεν εἰς τὴν ἀπολάσσωσιν αὐτὴν τῶν Ἀθηναίων.

Κομφαὶ κυρίαὶ ἀναγκάζουσι νὰ κάμωσι βεκλάμαν εἰς τὸ ἐμπορικὸν Κατελούζου, ἐπιδεικνύουσα τὰς πορφυρᾶς περικνημίδας τῶν ἐν εἵδει ζωντανῶν εἰκόνων.

Ἡμεῖς ἀπηλάσσαμεν τοιαύτας κατέναντι τῆς Βουλῆς, μιᾶς γλυκοφθάλμου μελαγχροῦνῆς.

Ὁ κ. Ἰωάννης Κούρτελης, ἐπιχειρηματικώτατος εἰς ἀνάλογα εἶδη, προετοιμάζει Ὁδηγὸν τῶν Ἀθηναίων, ὡς ὑπάρχουν ὁδηγοὶ ὅλων τῶν μεγαλοπόλεων καὶ μικροπόλεων, ὅπου θὰ δύνασαι νὰ εὐρίσκῃς ποῦ ὄνας ἀθήται καὶ ποῦ ὁ ἄλλος σκηνόεται, διευθύνσεις ὅλων τῶν Καταστημάτων, ὀνόματα, πράγματα, δρόμους, Ἑταιρίας, κλπ. κλπ. Πιστεύομεν ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ ὑποβοηθήσωσι τὸ ἔργον, — ἐὰν ὑπάρχωσιν ἐγγυήσεις ὅτι θὰ γίνῃ τέλειον.

Μία ἀπὸ τὰς ἀσχημίας τοῦ Πανεπιστημίου εἶνε καὶ αὐτοὶ οἱ περιοδικῶς συμβαίνοντες πιστολισμοί. Εἰς τὸ μακαμικρὸν φόρα τὴν κουμπούρα! Φόρα τὸ βεβόλβερ! Φόρα τὸν στόκον! Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦν ὅτι τὸ Πανεπιστήμιον μεταβάλλεται οὕτω εἰς ταβέρναν; Ὅταν μὲ τὴν πιστόλαν ἢ μὲ

τὸν στόκον ἀπαντᾷ ὁ φοιτητὴς τῆς Νομικῆς ἢ τῆς Θεολογίας, τί πρέπει νὰ κάμῃ ὁ βλάμης ἢ ὁ τραμπούκος, ὁ κρεωπώλης ἢ ὁ λαχανοπώλης; Τόση ἀγριότης ἡθῶν ἐν μέσῳ τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν αὐταῖς ταῖς αἰθούσαις τῶν παραδόσεων, ὑπ' αὐτὰ τὰ ὄμματα τοῦ διδάσκοντος Καθηγητοῦ! Ἡ ἀγριότης αὐτὴ οὔτε διὰ μαλακτικῶν συμβουλῶν τοῦ κατὰ καιρὸν Πρυτάνεως, οὔτε δι' ἄρθρων εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀλλὰ διὰ καθαρῶς ἀστυνομικῶν μέτρων δυνατόν νὰ πολεμηθῇ καὶ τὰ μέτρα αὐτὰ ὀφείλει νὰ τὰ λάβῃ ὁ κ. Πρύτανις. Καὶ εἰς τὴν λήψιν αὐτῶν τῶν μέτρων προσκαλοῦμεν τὸν κ. Πρύτανιν.

Χθὲς αἱ κατὰ τῆς εὐλογίας διαδηλώσεις τῶν φοιτητῶν ἦσαν ἀπειλητικώτεραι. Τὴν πρώτην αὐτῶν ὁρμὴν ἐδέχθη ὁ καθηγητὴς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου Παπαρρηγόπουλος εἰς τὸ πρωῒνόν μᾶθημά του. Ἄμα εἰσελθόντα οἱ κτύποι τῶν μπαστουνῶν καὶ αἱ καθιερωθεῖσαι φωναὶ κλεῖσε κλεῖσε βλογγὰ βλογγὰ τῷ ὑπεδήλουν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ. Ἐν τούτοις ὁ κ. Παπαρρηγόπουλος ἐπέμεινε νὰ προχωρήσῃ. Ἐπιδεξιῶς δὲ κατορθώσας νὰ ἐξεγείρῃ τὴν φιλοτιμίαν μερικῶν ἐμιλητῶν του, διήρесе τὴν αἴθουσαν τῆς Σχολῆς εἰς δύο ἐχθρικά στρατόπεδα, τῶν μὲν ἐπιμελούντων νὰ παύσῃ ἡ παράδοσις, τῶν δὲ ἀξιούντων νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ῥάβδοι ἀνυψώθησαν, ὠμοπλάται ἤσθάνθησαν τὸ βάρος των, στόκος ἐγυμνώθη, ὅτε ἡ ριζοσπαστικὴ μερίς ἀπεχώρησε τῆς αἰθούσης, καὶ ἔμειναν οἱ συντηρητικοὶ νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸ μᾶθημά των. Ἀλλ' οἱ ἐξελθόντες δὲν ἠνόησαν νὰ μένουν ἕως ἐκεῖ λοιπὸν ἐπίθεσις κατὰ τῶν παραθύρων, καὶ φωναὶ, καὶ σπάσιμο γυαλιῶν, καὶ τὸ ἀνάστα ὁ Θεός! Ὁ ἐπίμων καθηγητὴς ἐξήκολούθει μένων, καὶ συγχρόνως συνεβούλευε τοὺς παραξίνων νὰ μὴ μεγαλύνουν τόσον τὰ πράγματα, διότι δὲν εἶνε τίποτε, καὶ μὲ τὸ μέτρον τὸ ὅποιον θέλουν νὰ ληφθῇ θὰ μεταδοθῇ ὁ πανικὸς εἰς πάντας. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῆς ἀφροβίας του ἐ-

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 387)

— "Ὁχι, παιδί μου, ποῦ νὰ τὸν εὕρω.
— Δὲν σημαίνει, εἶπεν ὁ Μηνᾶς. Θὰ ἐξυπνήσωμεν τὴν γειτόνισάν σου τὴν Κοκκινού νὰ μᾶς δώσῃ.
— Οἶνον! οἶνον! φέρε οἶνον, γραῖα, εἶπεν ὁ τραχυματίας.
Καὶ ἐγερθεὶς ἐκάθισε παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐπὶ τοῦ πενιχροῦ ἐδάωλου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο πρὸ μικροῦ ἢ Φορκίνα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Οἱ ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΙ

Κυριακὴν τινα Ἀπριλίου, καθ' ἣν ὥραν ὁ ὑψόμενος ἥλιος ἀπερὶ ῥά τὴν δρόσον ἐκ τῶν φύλλων τῶν δένδρων καὶ αἱ χελιδόνες ἐπέτῳ ἀπὸ στέγης εἰς στέγην κομίζουσαι τροφὴν

εἰς τοὺς ψελλίζοντας νεοσσούς των, οἵτινες ἰστάμενοι ἐν ταῖς παρυφαῖς τῶν φωλεῶν ἤνοιγον τὰ στόματα καὶ ἐδείκνυν τὰς ἐρυθρὰς κλειτορίδας τῶν φαρύγγων των, οἱ μοναχοί, φέροντες τὰ κουκούλια μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν καταβιβασμένα ἐξήρχοντο βραδέως ἐκ τοῦ μεγάλου ναοῦ τῆς ἐν Πάτρῳ ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Τελευταῖος δὲ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ γηραιὸς καὶ κυρτὸς μοναχός, στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας, καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ κελλίον του. Ἐπὶ θερμὸν τι ποτόν, ὅπερ τῷ παρεσκεύασεν ὁ ὑποτακτικός του, καὶ κατακλιθεὶς ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς στρωμνῆς του ἀνεπαύετο.

Μόλις παρῆλθον στιγμαὶ τινες, καθ' ἃς ὁ γέρονς δὲν εἶχεν ἀποκοιμηθῇ, καὶ ἕτερος μοναχός ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πρὸ τοῦ κελλίου διάδρομον καὶ ἔκρουσε τὴν ἐτέραν τῶν δύο διδύμων θυρῶν.

— Ἀδελφε Σίμων! ἔκραξε.

— Εὐλόγησον, εἶπεν ὁ φωνὴ τοῦ ὑποτακτικοῦ.

— Κοιμᾶται ὁ γέροντάς σου;

— Ἄν δὲν προσεύχεται, εἶπεν ὁ ὑποτακτικὸς ἀνοίγων τὴν θύραν.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξομολογήσῃ μίαν ἀδελφὴν.

— Ποίαν ἀδελφὴν;

— Τὴν ἀδελφὴν Ἀγάπην.

Ὁ γέρονς μοναχός, ἀκούσας ἐσωθεν τὴν συνδιάλεξιν, ἠγέρθη, ἦλθεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἀνέφηνε.

πρότεινε εἰς τοὺς ἀφηνιάσαντας ἀκροατάς του νὰ τοὺς ἀγκαλιάσῃ ἕνα πρὸς ἕνα ὁ πονηρός.

Μετὰ τὸν Παπαρρηγόπουλον ἤρχετο ἡ σειρά τοῦ κ. Στρέϊτ· οἱ νομικοὶ ἐνδυναμωθέντες, συγκεντρωθέντες, προσλαβόντες συνεπικούς καὶ τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς δασκάλους κατέλαβον τὰς διόδους καὶ τὰς εἰσόδους· ὁ κ. Στρέϊτ πληροφορηθεὶς τὰ συμβαίνοντα, ἔστρεψε πρὸς νῦν εὐγενέστατα, εἰπὼν ὅτι δὲν θέλει νὰ γίνεταί αἷτιος ταραχῶν.

Τὴν τρίτην ἔφοδον ὑπέστη ὁ κ. Στροῦμπος· ὁ χείμαρρος ἐπολιόρκησε τὴν ἑδραν του. Καὶ ὁ κ. Στροῦμπος κατηνάλωσε εὐγλωττίαν διὰ νὰ κατασιγάσῃ τὴν πλημμύραν του. Ἐπεκαλέσθη καὶ αὐτὸς τὴν ἀφοβίαν του. Ἀλλὰ τὰ ρεύματα τὴν κατέπνιγον, ἄφ' ὧν ἐξήρχοντο αἱ φωναί· Σὺ εἶσαι μολιτισμένος. Εἶσαι γέρος καὶ δὲ φοβᾶσαι!

Ὁ κ. Φιντικλῆς συνηθισμένος ἀπὸ τοὺς κοιμισμένους διδασκάλους του, τὰ ἔχασεν εὐρεθεὶς ἀντιμέτωπος τοῦ πανδαμονίου αὐτοῦ. Ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του, καὶ κατῆλθε, καὶ ἀνελήφθη ὡς σκιά.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον ἡ μπαστουναῖς καὶ αἱ φωναί. Ὁ ἐπιλογος εἶναι ἀγριώτερος. Γιατροὶ ἐκδικούμενοι διὰ τὴν προχθασινὴν καταπάτησιν τοῦ ἐδάφους των ὑπὸ τῶν νομικῶν ἀπορρησάντων εἰς τὴν αἵθουσάν των ἐν ὥρᾳ παραδόσεως ἐπέτεθον κατὰ φοιτητῶν νομικῆς· τὰ πιστόλια ἐδούλευσαν, τρεῖς πιστολισμοὶ ἀντηλλάγησαν, καὶ ἐπληρώθη εἰς τὴν κεφαλὴν φοιτητῆς τις.

Δὲν εἶναι λοιπὸν προτιμώτερον καὶ τῶν παραινετικῶν λόγων τῶν Διευθυντῶν καὶ τῶν συμβουλῶν τῶν διδασκάλων καὶ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Πρυτάνεως νὰ κλείσῃ τὸ Πανεπιστήμιον, διὰ νὰ λήξουν αἱ ἀγριότητες αὐταί;

- Ἡ ἀδελφὴ Ἀγάπη κινδυνεύει, ἀδελφὲ Νεσεμία; ἠρώτησε.
- Δὲν εἰζεύρει, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ ἐξιμολογήθῃ ἄνευ ἀναβολῆς.
- Ἔρχομαι εὐθὺς.

Καὶ ῥίψας ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ ῥάσον του ἐξῆλθε καὶ ἠκολούθησε τὸν ἀδελφὸν Νεσεμίαν.

Ἵπερέβησαν τὸν οὐδὸν τῆς πύλης τοῦ Μοναστηρίου. Διῆλθον παρὰ τὸ σπήλαιον τὸ σχιστὸν ἐν σχήματι Σταυροῦ, ἐνθα, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς συνέγραψεν ἐξ ἐμπνεύσεως τὸ «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος» καὶ γενομένου σεισμοῦ ἐσχίσθη τὸ σπήλαιον. Ἀνέβησαν διὰ βραχίονας καὶ στενῆς ἀτραποῦ εἰς τὸ ὄρος, ὁ μὲν Νεσεμίας ἀσθμαίνων μὲ τοὺς ἰσχυροὺς του πνεύμονας, ὁ δὲ Ἀμμοῦν κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ ὕψους του καὶ κρατῶν τὰ γόνατα μὲ τὴν μίαν χεῖρα, μὲ τὴν ἑτέραν δὲ τὴν ῥάβδον του. Ἐφθασαν εἰς ἄντρον τι ἔχον κτιστὴν εἴσοδον βλέπουσαν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ πρὸς τὸ ἐν τῇ ὑπωρεῖᾳ κείμενον μοναστήριον.

Ὁ Νεσεμίας ἀνέφωξε τὴν θύραν καὶ εἰσελθόντος τοῦ Ἀμμοῦν ἔκλεισεν αὐτὴν ὀπισθὲν του μείνας αὐτὸς ἐξω.

Πενιχρὸς θάλαμος ἔχων τὸ χῶμα ὡς δάπεδον καὶ τὸν βράχον ὡς τοῖχον ἦτο τὸ ἐντὸς τοῦ οἰκήματος τούτου. Κλίνη τις ἦτο κατὰ τὴν μίαν γωνίαν, ἐφ' ἧς κατέκειτο γυνή τις. Ὁ Ἀμμοῦν ἔλαβε τὸ μόνον σακμίνιον, ὅπερ ὑπῆρχε, καὶ ἐκάθισε παρὰ τὴν κλίνην.

— Τί ἔχεις, τέκνον Ἀγάπη; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς μοναχός.

Εἶμεθα οἱ εὐτυχέστεροι τῶν θνητῶν ὑπὸ ἀτμοσφαιρικὴν ἐποψίν κατ' αὐτάς. Ἠδυνάμεθα, ἐάν δὲν εἶχομεν καθαρῶς ζωώδεις συνηθείας νὰ διακόψωμεν ὅλας τὰς κτηνώδεις ἐργασίας μας, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως, τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ βουλευτοῦ μέχρι τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν ἐργατῶν, ἵνα ἐξέλθωμεν ὅλοι εἰς τοὺς ἀγρούς, ῥοζῶντες ἀντὶ ζύθου καὶ ἀντὶ χαμπανίτου τὸν κυανοῦν αὐτὸν αἰθέρα καὶ λούοντες τὰς ὀψεις μας εἰς τὸν σάπφειρον τῶν ὀρέων ἢ τὸν σμάραγδον τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ὀλογάλανον τοῦ οὐρανοῦ. Τώρα ἤξιζε νὰ εἶμεθα οἱ ἄνδρες Παρασκευαῖδαι καὶ τὰ θήλεα πριγκηπίσσαι Μαίρου, ἵνα ὑψώμεθα ὀλίγας σπιθαμὰς ἐγγύτερον εἰς τὸ αἰθέριον διάστημα καὶ ἀπώτερον ἀπὸ τὸ Σούτσειον παράστημα τῶν ἐδῶν. Ὡ ἐντρυφίμα! Διατί νὰ μὴν εἶσαι ἡ μόνη ἀποστολὴ τοῦ βίου μας! Διατί, ὦ αἰθὴρ, νὰ μὴν εἶσαι ἡ μόνη τροφὴ μας καὶ, ὦ γαλανὰ σύννεφα, αἱ μόναι χλαμύδες μας!

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Μία σκέψις ἔνεκα τῆς ἐπιδημίας· Ἀφοῦ ὅλαι αἱ πολυπληθεῖς συναθροίσεις διαλύονται πρέπει νὰ διαλυθῇ καὶ ἡ βουλὴ.

Εἰδοποιήσεις.

Ἐκάστην ἑσπέραν περὶ τὴν 8ην ὥραν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ διδάσκεται, δαπάναις τῆς κυβερνήσεως, ἡ κωμωδία.

«Νὰ σκάσῃς ἀπαρτία δὲν γίνεται.»

Ἡ πάσχουσα γυνὴ ἀνέφωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν παρτήρησε μὲ συμπαθεῖς βλέμμα. Εἶχε κατάμαυρον τὸν χιτῶνα καὶ τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης. Ἀλλ' ἐν μέσῳ τοῦ πενθίμου τούτου χρώματος ἠκτινοβόλει πρόσωπον, ὅπερ πεισματωδῶς ἐπέμενε νὰ εἶναι ὡραῖον.

Ἦτο γυνὴ ἕως τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν. Ἠδύνατο νὰ εἶναι μόνον τριάκοντα. Ἡ καλλονὴ τῆς εἶχεν ὥχρον τι καὶ ἀσθενικόν, ὅπερ διηγείτο βασιάνους καὶ μαρτύρια. Τὸ μέτωπόν της ἦτο, ὡς στεφάνη ἀγίου, ὥχρον καὶ κυανόφλεβον περὶ τοὺς κροτάφους. Τὸ ὄμμα τῆς ἀντέλαμπε μυστικὰς ἀκτίνας καὶ αὐγὰς ὅπου (visionnaire). Δυσκόλως ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦτο καὶ τὸ ἦθος προήρχοντο ἐκ βασιάνων βιωτικῶν ἢ ἐκ τύψεων συνειδήσεως. Ἡ μέλαινα μανδύλα, ἣν ἐφόρει περὶ τὴν κόμην, δὲν ἠδύνατο ἐντελῶς νὰ ἀποκρύψῃ τὰ χρυσοῦσθὰ τῆς μαλλίας.

Ὑπάρχουσι γυναῖκες καταφεύγουσαι εἰς τὰ μοναστήρια ἐκ κόρου καὶ ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἐγγολπούμεναι τὸν μοναχικὸν βίον ἐκ λιμοῦ; Ἴσως. Ἀλλ' εἰς ποτέραν τάξιν ἀνῆκεν αὕτη;

— Θέλω νὰ ἐξαγορευθῶ, πάτερ μου, εἶπεν ἡ γυνή.

— Πάσχεις;

— Τίς εἰζεύρει ἂν θὰ ζήσω; ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἔχω μυστικὰ εἰς τὸν τάφον.

— Θὰ πράξῃς κακῶς, τέκνον μου. Τὰ μυστικά, ἅτινα κρύπτουσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ κατὰ τὴν ἐξιμολόγησιν, τοὺς τρώγουσι ζῶντας, καθὼς οἱ σκώληκες θὰ μᾶς φάγωσι νεκρούς.